Visitasforedrag

Biskop Kari Alvsvågs visitas til Rakkestad sokn 3.-8.mars 2026

Innledning:

Jeg rakk ikke engang sette foten i bakken på vei ut av bilen før jeg hadde en barnehånd i hver av mine, og ble danset og sunget rett inn i gangen på Kirkeng skole.
Det var om morgenen på visitasens andre dag, og jeg skulle få besøke skolen som er nærmeste nabo til Degernes kirke. Jeg visste ikke så mye om det som skulle skje, men det viste seg at alt var planlagt ned til minste detalj, med unntak av den spontane mottagelsen jeg fikk i det en hel tredjeklasse passerte akkurat da jeg åpnet bildøra. Den vennlige kidnappingen, mottagelsen av elevrådet og møte med alle elevene som danset, sang og intervjuet meg ble en fantastisk start på dagen. Varmen fra møtet satt i lenge. **«Sett og verdsatt»** er skolens visjon. At det ikke bare er fine ord fikk jeg erfare i praksis.
På mange måter var denne morgenen representativ for hvordan jeg har opplevd Rakkestad denne uken. Om jeg ikke akkurat har blitt danset inn alle steder er jeg i alle fall blitt tatt varmt imot på alle de stedene jeg har fått besøke. Nydelig dekke bord og fantastisk mat har hevet uka til det uforglemmelige!

I ordførerens forord til kommuneplanens samfunnsdel står det: «Rakkestad er for de aller fleste et trygt og godt sted å leve. Vi skal strekke oss etter å bli bedre. Vi skal møte muligheter og utfordringer med gode løsninger»
Dette er også min hoved-observasjon etter disse dagene.

Mitt mål med visitasen er å anerkjenne og løfte alt det gode som skjer, og peke på en retning videre. Visitasen er til kirken i lokalsamfunnet. Ingen, hverken kommune, næringsliv, kirke eller foreningsliv, kan løse hele samfunnsoppdraget hver for seg. Men sammen kan vi få til det utrolige.

Som kirke har vi vårt oppdrag fra den oppstandne Kristus: Å elske Gud og å elske vår neste som oss selv. Å forkynne evangeliet om Jesus Kristus med ord, og med våre gjerninger å gjøre godt mot vår neste og mot naturen.

Å følge Kristus handler også om å se de som ofte blir oversett. Selv i et lite og på mange måter oversiktlig lokalsamfunn er dette et viktig perspektiv som jeg ønsker å ha med i dette visitasforedraget.

Foredraget er strukturert etter Den norske kirkes strategiplan, med tre mål som overskrifter:
-Kirken åpner rom for tro
-Kirken er der livet leves
-Kirken er mer for flere

Kirken åpner rom for tro

Rett før vannet risler over hodet på en liten eller stor dåpskandidat henvender presten seg til faddere, foreldre og menighet og sier: «Sammen med vår menighet og hele kirken får dere del i et hellig ansvar: Å vise omsorg, lære bort å be og å bruke Guds ord og delta i nattverden, så den som døpes kan leve og vokse i den kristne tro».
Den kirkelige undervisningen og læringen, som også kalles dåpsopplæring og trosopplæring, er en helt grunnleggende del av kirkens virksomhet. Fra dåpen av, skal kirken støtte foreldrene og fadderne i dette. **Konfirmasjonstiden og konfirmasjonen** er det aller viktigste tiltaket i dette.
I Rakkestad er det en veldig høy andel av døpte 14-åringer som velger å melde seg til kirkelig konfirmasjon. Og også en god del som ikke ble døpt som barn, men som ønsker å bli konfirmert og som blir døpt i løpet av konfirmasjonstiden.
Jeg fikk være med på en konfirmanttime med 80 engasjerte ungdommer, og merket at de var godt i gang med å utforske rommet for tro i livene sine.
Menighetsrådet har sagt at konfirmantarbeidet blir prioritert når ressursene ikke strekker til over alt, og det er en prioritering jeg støtter. Solid forskning viser at en god konfirmasjonstid betyr mye for ungdommenes forhold til tro og kirke videre i livet.
Den betyr også mye for familien rundt konfirmantene, særlig når man lykkes i å

involvere dem i det som skjer gjennom året.
Konfirmantundervisningen jeg deltok på handlet om **gudstjenesten**. «Hva er vitsen med gudstjenesten?» var den litt uærbødige overskriften. Noe av det som ble formidlet var at alt blir mer spennende og meningsfylt når man gjør seg kjent med det. Gudstjenesten kan virke litt mystisk, alt kan ikke forklares med ord. Men bør helst oppleves mange ganger.
Det feires regelmessig gudstjenester fire steder i Rakkestad. I de tre kirkene, og på Holøsåsen menighetshus. Det gir rom for variasjon i uttrykk, og jeg ser gjerne at erfaringene fra «Generasjonsgudstjenestene» på menighetshuset blir samlet og formidlet både i prostiet og til biskop.

I likhet med de andre menighetene i Borg har det også i Rakkestad tatt tid å få folk tilbake i kirkene etter pandemien. Men vi ser at det går riktig vei. Jeg vil oppfordre til enda mer samarbeid med kor, lag, foreninger og andre aktører i lokalsamfunnet om gudstjenestene. Årets nyhet er samarbeid med DNT om friluftsgudstjeneste ved Frøne, det gleder jeg mer til å høre mer om! Naturen er og et vesentlig rom for tro! Å være ute i naturen åpner mulighetene for nye sanseinntrykk og nye måter å oppleve Guds kjærlighet og skaperglede på.

Det samme kan vi si om musikkens virkning på oss. Musikk skaper rom for tro.
Kirkemusikken i vår kirke har lange og sterke tradisjoner. Den farges av lokal kultur og stedegne uttrykk.
Kulturkvelden jeg fikk være med på i Degernes kirke var et godt eksempel på det. Stor bredde i variasjon både i sjangre, alder på medvirkende, instrumenter og budskap. Det er ikke ofte jeg opplever «La ilden lyse» og «Salige visshet» like etter hverandre!
At musikken taler til oss gjennom hele livet var også besøket jeg hadde hos koret «Solglimt» på Skautun et godt eksempel på. Et demensvennlig kor med rom for alle som har lyst til å synge. Sanger vi har lært som unge blir ikke borte fra minnet, selv om andre ting blir uklart. Sangen og musikken sitter i kroppen, og er med oss helt til det siste.

Jeg vil anbefale menigheten å etablere eller forsterke samarbeid med kulturskole og barnehager og skoler knyttet til musikk. Det er ikke alltid enkelt eller rett prioritering å drive kor og band i egen regi, men da er samarbeid veien å gå. I kirken finnes det instrumenter, kompetanse og egnede rom for praksis. Tenk om kulturskolens

pianoelever kunne få prøve seg på «instrumentenes dronning», orgelet!
Vi må vitalisere arbeidet med rekruttering til kirkelige stillinger, og dette kan være en måte å la unge få en smakebit på et spennende yrke på.

I Rakkestad har de som ønsker å utforske kristen tro mange ulike miljøer å velge mellom. **Bedehus- og foreningskulturen** står fremdeles sterkt, selv om det under middagen jeg fikk være med på sammen med foreningslederne ble satt ord på at det er vanskelig å nå ut med tilbudene. Jeg er glad for å høre om nettverket «Bedehusforum» der man koordinerer aktivitetene for å unngå kollisjoner. Og der det er uttalt at ikke alle trenger gjøre alt, men at for eksempel barn og unge kan sendes dit det er mest aktivitet. Jeg vil anbefale at kirken også kan delta jevnlig i koordineringen, og at man kan samarbeide om både enkeltarrangementer og kontinuerlig arbeid når det er naturlig. Så henstiller jeg både kommune og kirke til å ha et oppmerksomt blikk på den teologi som blir formidlet i ulike kristne sammenhenger, og avklare forventninger til hva som kan formidles av etisk lære på felles arenaer.

Kirken er der livet leves

I Den norske kirkes «Plan for diakoni» står det at vi sendes fra gudstjeneste og nattverdbord ut i hverdagen til tjeneste for skaperverket og alle mennesker. Denne sendelsen gjør kirken til en tjenende eller diakonal kirke, og er en grunnleggende dimensjon ved Den norske kirkes, og alle lutherske kirkers, selvforståelse.

Rakkestad har et diakoniutvalg som sammen med diakonen har utviklet et bredt diakonalt tilbud for mange ulike grupper. Både sorggruppe, åpen julaftenfeiring og internasjonal kvinnegruppe er eksempler på dette. Sistnevnte gruppe har holdt det gående helt siden 80-tallet, og det var flott og inspirerende å få høre fra de som driver arbeidet under visitasen. Det er utrolig mange temaer som har vært tatt opp i løpet av de årene gruppa har vært i drift.
Visitasen kom i det en diakon sluttet, og en ny skal tilsettes, og det er flott at utvalget holder i arbeidet i denne perioden.

Jeg fikk møte representanter fra kommunen som spesielt arbeider med **unge og dere livssituasjon** under paraplyen «Ung Arena». Det er flott å høre at de fleste ungdommer har det bra, har nære venner og at skolen oppleves som et trygt sted å være. Samtidig vet vi at noen faller utenfor. I møtet presenterte vi det livssynsåpne gruppesamtaletilbudet «Meningen med meg» som Borg har hentet fra Svenska Kyrkan. Dette er et forskningsbasert opplegg der deltakerne blir bedre kjent med egne og andres følelser og utforsker kilder til mening i livet. Det er prøvd ut flere steder i Borg med svært godt utbytte, og bispedømmet bistår gjerne i å legge til rette for at dette kan prøves ut i Rakkestad, noe vi hørte det var stor interesse for fra kommunens side.

I samfunnet vårt er det noen arenaer som mer enn andre samler alle, det er **barnehager og skoler**. Kirken har lang tradisjon for å samarbeide med disse viktige institusjonene. I dag skjer det innenfor rammen av opplæringsloven og læreplaner.
Et godt samarbeid som er basert på gode relasjoner kan forsterkes ved å formaliseres i enkle og tydelige avtaler. I møtet med kommunedirektør og ledelsen for kommuneområde oppvekst og kultur og ledere fra alle grunnskolene, var det enighet om at en enkel avtale vil styrke samarbeidet, sikre kontinuitet og avklare forventninger. Det vanlige er at slike avtaler omfatter tre ting: Gudstjenester i skole/barnehagetiden, samarbeid om læringsmål og støtte i beredskap/kriser.
I Rakkestad er det et uttrykt ønske fra kommunen om å tilby barn og unge skolegudstjenester. Barnehagene deltar på jule- og påskevandringer, og barnehagens kommunale ledelse formidlet et ønske om at kirken i tillegg kan komme til barnehagene for å formidle høytidenes innhold til de minste barna som ikke blir tatt med ut. Det er en mulighet kirken bør ta imot.
Når det gjelder hva kirken kan bidra med av fagsamarbeid med utgangspunkt i læreplanens kompetansemål ble blant annet sorg-tematikk nevnt fra skolene. Her har kirken mye å bidra med, og så vil jeg spille inn kirkens kompetanse og tradisjon innenfor sang og musikk som en aktuell ressurs. Å synge sammen gjør godt, styrker fellesskapet og er direkte helsefremmende! Noen steder er for eksempel «Vintersangfest» blitt en suksess. Det kan være fint at kirken ikke bare forbindes med «triste temaer»!

Det var veldig fint å høre den rosende omtalen av hvordan elever og lærere blir tatt imot når de kommer til kirken. En vennlig og varm mottagelse betyr så mye! Akkurat sånn jeg fikk oppleve på Kirkeng da det var kirken som var gjest!

Beredskap var tema for et annet møte med kommunen denne uka. Vi fikk en nyttig gjennomgang av kommunens beredskapssystem. Etter at kirken opphørte å være statskirke, og dermed ikke lenger er en selvsagt del av det offentlige planverket, har vi sett at det er nødvendig å tydeliggjøre kirkens rolle på flere områder. Ett av dem er beredskap. Kirken er ikke en frivillig organisasjon, ikke en kommersiell aktør, og heller ikke kun et trossamfunn. Som grunnlovsfestet folkekirke har vi et samfunnsoppdrag som blant annet innebærer å stille personell, bygg og ressurser til rådighet når en krise inntreffer. Kirken har også stor nærværskompetanse, mengdetrening på å møte folk i kriser, og har et nettverk med andre tros- og livssynsorganisasjoner når det er behov for å koble på dem.
Den norske kirke har nylig gitt ut sin egen KBS (Kirkens beredskapssystem) som beskriver kirkens roller og oppgaver i ulike scenarier, hva kirken kan bidra med og hvordan den samhandler med eksterne aktører. Jeg vil anbefale at denne blir tatt med inn i samtalene mellom kirken og kommunen når det skal arbeides videre med en avtale om beredskap. Et arbeid det var stor enighet om i møtet.
Totalforsvarsåret vi er inne i gir også et ekstra skyv til å gjøre dette.

Det vil alltid være innbyggere i en kommune som er forhindret fra å delta på de felles arenaene som mange tar det som en selvfølge å være på. Kirkens arbeid med **likeverdig tilgjengelighet og tilhørighet** for alle er løftet som et særlig satsingsområde i Borg. Det betyr både at vi må tenke gjennom hvordan vi kan fjerne uønskede hindringer for deltakelse på arrangementer og møteplasser, og hvordan vi kan være til stede hos dem som av ulike grunner ikke kan være der.
Til det første vil jeg anbefale at menigheten tar i bruk ressursene som finnes i Borg om «Vår inkluderende menighet», og som ble formidlet på biskopens fagdag i år.
Til det andre vil jeg oppfordre til å ta opp tråden fra møtet med kommunen om hvordan mennesket som mottar tjenester i hjemmet eller på institusjon kan sikres rett til å utøve sin tro og sitt livssyn. Det er flott om man kan delta på hverandres kompetansehevende kurs, og også på dette feltet sitter kirken på ressurser. Kirkens ansatte kan bidra med

hjemmebesøk i noen grad, og i tillegg gi kommunens ansatte i hjemmetjenesten både materiell og støtte.

Kirken er mer for flere

Et område kirken i liten grad har vært synlig på, er den helt alminnelige **arbeidsplassen** til folk. Men om du jobber på skole, sykehjem, sykehus eller i fengsel er sjansen for å treffe på en kirkelig ansatt større. Under en bispevisitas er det slett ikke uvanlig å besøke arbeidsplasser også utenfor offentlig sektor. Jeg fikk her i Rakkestad være med på et kjempespennende besøk. Det gikk til kontordelingsfellesskapet KODE15. For det første var det inspirerende å komme inn i så flotte og innbydende lokaler, der flere bedrifter har funnet sammen. Tanken om at dynamisk samarbeid kan oppstå når man møtes i fellesarealet er svært god.
For det andre fikk vi en spennende presentasjon av virksomheten til karbonfangstbedriften Carbon Centric. Når karbondioksyd frigjøres ved forbrenning av fossile energikilder øker mengden drivhusgasser i atmosfæren, og temperaturen på kloden stiger. I Rakkestad har Carbon Centric bygget et karbonfangstanlegg som renser røykgassen fra søppelforbrenningsanlegget til Østfold Energi. Noe CO_2 lagres, og den reneste gjenbrukes i næringsmiddelindustrien.
Bærekraftsmål 13 er «Stoppe klimaendringene». Dette er et prosjekt som bidrar til at dette målet kommer nærmere. Jeg blir så glad og inspirert av å se at kloke hoder jobber hver dag for at vi skal kunne skape en bedre fremtid for kommende generasjoner. Som prosjektlederen i bedriften sa: «Jeg har lyst til å kunne se barna mine i øynene når de blir voksne og si at jeg gjorde det jeg kunne»

Bedriftsbesøket inneholdt også en velsignelse av lokalene og folkene som arbeider der. Takk for at jeg fikk gjøre det!

Håpet øker når mennesker av god vilje finner sammen, og for meg styrket bedriftsbesøket håpet om en bedre fremtid for naturen.

Så er kirken også en arbeidsplass i seg selv, med svært varierte oppgaver.
Arbeidspraksis for både voksne og ungdom knyttet til kirkegårdsdrift

og grøntfag er det flere som praktiserer med hell. Det samme med lærlingeplasser i i barne- og ungdomsfag. Jeg oppfordrer kirkevergen til å samtale med kommunen og fylkeskommunen om disse mulighetene.

En annen stor arena er frivillighetssektoren. I Rakkestad er det en lang tradisjon for å engasjere seg. **Frivilligheten** er en viktig bærebjelke i lokalsamfunnet, og er en viktig faktor i å holde demokratiet sterkt.
Under denne visitasen har jeg fått møte flere viktige aktører som baserer arbeidet sitt på ulønnet ideelt arbeid. Røde Kors har en profesjonell struktur med både startkurs, opplæring og tydelige forventninger. Det var flott å få besøke hyggetreffet der både flyktninger og «innfødte rakkstinger» har funnet et godt miljø.
Og jeg fikk møte ledere fra bygdekvinnelaget som fortalte engasjert om arbeidet med matsikkerhet, kulturarv og likestilling.

Også kirkens arbeid er i stor grad tuftet på frivillighet. Og jeg oppdaget fort det samme jeg har sett andre steder: Mange går igjen som frivillige på flere ulike arenaer.
Det er en utfordring å inkludere flere i frivilligheten. Dette handler ikke først og fremst om at vi må finne flere hender til å utføre oppgaver vi ansatte finner på. Det handler om noe mer og dypere enn det, det handler om tilhørighet, fellesskap, mestring og mening. Å være frivillig har også en stor betydning for det enkelte mennesket og livskvaliteten vår. Og for oss som kirke er det viktig å ikke tenke at den frivillige er et redskap for å oppnå noe, men en som har en verdi i seg selv. Mange av de frivillige jeg har møtt denne uka har uttrykt at frivillig arbeid gir mening og livsglede og fellesskap.

Kirken i Rakkestad har mange engasjerte frivillige, og i visitasinnberetningen er det fremhevet nettopp at mange finner tilhørighet og mening i oppgavene. Det er der også satt ord på at man har utfordringer med rekruttering av nye, og ikke har en egen strategi for frivillighet.
Den norske kirke har jobbet grundig med å forske på frivillighet de siste årene, og det finnes godt materiell for menigheten å bruke i sitt strategiske arbeide på dette feltet. Et prinsipp er å begynne med å spørre hva den enkelte selv ønsker å bidra med i stedet for bare å tildele fastlagte oppgaver. Mye nytt har sprunget ut av at folk kommer med sine gaver og ressurser og får bruke hele seg i arbeidet.
Jeg vil anbefale kirken i Rakkestad å arbeide med frivillighet med utgangspunkt i

ressursmaterialet som finnes i kirken, og at dette arbeidet blir gjort av frivillige og ansatte sammen.

Kirken som organisasjon

I den norske kirkes strategiplan er dette et tema som har innslag i alle de tre målene jeg har strukturert foredraget etter. Jeg velger å samle noen momenter her i et eget avsnitt. Ved forrige visitas i 2017 var Rakkestads tre sokn nylig blitt slått sammen til ett. Det innebar at det ikke lenger var et eget fellesråd for soknene i kommunen, som på vegne av rådene tar seg av bygg, personale, økonomi og samarbeid med kommunen. Disse oppgavene ligger nå til menighetsrådet som fellesrådsfunksjoner, i tillegg til det som er rådets kjerneoppgave: Å vekke og nære det kristelige livet i soknet, gjennom diakoni, kirkemusikk, undervisning og læring, gudstjenesteliv og kirkelige handlinger. Dette er et omfattende ansvar, og vi ser fra andre steder at det i ett-sokns kommuner kan være en tendens til at oppgavene som normalt tilhører et fellesråd spiser mye av menighetsrådets kapasitet til å være et strategisk organ. I menighetens årsrapport for 2024 kan vi lese at dette også er tilfellet her.
I Rakkestad valgte dere i 2016 å opprette kirkeutvalg for de tre kirkestedene. De er beskrevet som menighetsrådets forlengede arm og operative utvalg i årsrapport og innberetning. Jeg fikk treffe alle kirkeutvalgene i et møte sammen med menighetsrådet første kveld under visitasen, og jeg er imponert over hvordan de ivaretar en lang rekke oppgaver knyttet til gudstjenester og andre arrangementer. De er viktige for å opprettholde det lokale engasjementet rundt den kirkelige aktiviteten som kan stå i fare for å dabbe av når menighetsråd blir slått sammen.

Så ser jeg noen utfordringer med modellen Rakkestad har, som jeg mener det er viktig at dere arbeider bedre med. Menighetsrådet satte selv ordet på det i siste årsberetning der det står at «det må jobbes videre med fokus på hensiktsmessig organisering av det operative menighetsarbeidet». Til dette arbeidet vil jeg komme med følgende innspill:
-Menighetsrådet må være seg bevisst sin rolle som strategisk organ for virksomheten i soknet.
-Det kan vurderes å opprette et eiendoms- og/eller økonomiutvalg som arbeider på

mandat fra menighetsrådet. Dette for å øke rådets kapasitet på andre felt.
-Menighetsrådet må årlig treffe de ansatte, samlet eller enkeltvis, for at de kan ta del i rådets drøfting om menighetsarbeidet
-Forholdet mellom rådet og utvalg, særlig kirkeutvalgene, bør gås opp på nytt med mål om tydeligere ansvarsfordeling og rolletrygghet.
-Kirkevergen, som i en ettsokns kommune er daglig leder i soknet, må sammen med prost, sokneprest og råd arbeide sammen om dette og forberede menighetsrådsmøtene sammen med sokneprest og rådsleder i et fast arbeidsutvalg
-Det bør legges et årshjul for menighetsrådets arbeid der møtepunkter med ansatte og kirkeutvalgene tas inn.

En av oppgavene til menighetsrådet er å utarbeide **mål og planer**. Rakkestad kommune sier noe viktig om planarbeid i sin samfunnsdel av kommuneplanen: «En plan kan aldri svare på alle endringer og forventninger, men den kan gi et solid grunnlag for å ta gode valg.»
Det er også målet med kirkens nye planverktøy «Kirka vår». Her utfordres menigheten til å beskrive kirke og lokalmiljø, telle opp ressursene, finne utfordringene og velge noen satsinger med tilhørende tiltak og aktiviteter. Med forarbeidet dere har gjort til denne visitasen, og erfaringene fra den, er i realiteten halve jobben gjort. Jeg vil oppfordre menighetsrådet til å fullføre dette arbeidet i denne rådsperioden. En god struktur og tydelige mål er viktige innsalg når nye kandidater skal rekrutteres til kirkevalget neste år. Dette vil også gjøre det enklere å prioritere i tider der bemanning og økonomi er begrenset.

Avslutning

«I Rakkestad begynner alt i en låve» var et uttrykk jeg fikk høre under bedriftsbesøket denne uken.
Det er fristene å replisere med å si «Alt begynte i en stall i Betlehem»
Inkarnasjonen- at Gud ble menneske, og at ingenting ved det menneskelige er Gud uvedkommende eller fremmed, er utgangspunktet for at en visitas favner så mye mer enn å sjekke om prestene forkynner rett. Noe jeg for øvrig kan bekrefte at de gjør!

Gud har tatt bolig midt iblant oss, og forlater oss ikke som hjemløse barn. Gud er ikke bare i himmelen, langt borte fra oss. Nei, Gud er alle steder, og Gud er her, midt iblant oss, på dette sted i den tid vi nå lever i.
Kirkens kall er å være Kristi kropp i verden nå. Og å følge i Jesu fotspor.
Under denne visitasen har jeg fått oppleve at kirken i Rakkestad virkeliggjør dette på en god måte. Dyktige ansatte, engasjerte rådsmedlemmer og trofaste frivillige arbeider hver dag for å åpne rom for tro, være der livet leves og åpne for at kirken kan være mer for flere.
Takk for godt forarbeid ledet av soknepresten, for alle gode møter, og må Guds velsignelse følge dere alle på veien videre!

Kari Alvsvåg
Biskop i Borg

Fredrikstad 08.03.2026

Mer himmel på jord

Strategiske mål for Den norske kirke i Borg
I perioden 2022–2029 vil vi at:

1. Den norske kirke er synlig i samfunnet, oppleves relevant og engasjerer seg i menneskers liv.

2. Flere opplever tilhørighet og fellesskap ved å søke dåp, konfirmasjon og delta i barne - og ungdomsaktiviteter

3. Flere deltar i og opplever gudstjenester, kirkelige handlinger og kirkelige møteplasser som inkluderende og trosstyrkende fellesskap.

Den norske kirkes strategi for 2022–2029	Kirken åpner rom for tro	Kirken er der livet leves	Kirken er mer for flere
Kirken for den enkelte	Forkynner evangeliet til mennesker gjennom hele livet	Styrker kirken som kulturarena og forvalter av kulturarv for alle generasjoner	Gir tilhørighet og skaper gode møteplasser og fellesskap fysisk og digitalt
Kirken i samfunnet	Fremmer verdier som utfordrer og som bygger et godt samfunn for alle	Bidrar til å virkeliggjøre bærekraftsmålene – lokalt, nasjonalt og globalt	Motvirker utenforskap og utforsker nye måter å være kirke på
Kirken som organisasjon	Styrker gjennom sin organisering en levende og nærværende folkekirke	Samhandler med organisasjonslivet, andre tros- og kirkesamfunn, offentlige, private og ideelle aktører	Skaper mangfoldig, rekrutterende og inkluderende arbeidsplass og frivillighetsarena

Den norske kirke er en bekjennende, åpen, tjenende og misjonerende folkekirke, som vitner i ord og gjerning om frelse, frihet og håp i Jesus Kristus.

DEN NORSKE KIRKE
Borg bispedømme